

מ"ת 12090/06/17 - מדינת ישראל נגד רפול דדון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 12090-06-17 מדינת ישראל נ' דדון(עציר)

לפני	כבוד השופטת ענת יהב
המבקשת:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד בן ארי
נגד	
המשיב:	רפול דדון (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד אניקין

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 [להלן: "**החוק**"].

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה לסוג הרכב בו נהג ונהיגה מבלי שהייתה בידו פוליסת ביטו בת תוקף.

באשר לראיות לכאורה:

הצדדים חלוקים באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

אין חולק כי תנאי מהותי למתן צו מעצר עד תום ההליכים, שבלעדיו אין, הוא שיש ראיות לכאורה להוכחת האשמה וטיבן של ראיות אלו הוא כזה שיש סיכוי סביר לכך, שאותן ראיות תהפוכנה בסוף ההליך הפלילי לראיות רגילות אשר יבססו את אשמת המשיב מעל לכל ספק סביר.

בשלב זה של הדיון נבחן הכוח הפוטנציאלי ההוכחתי של הראיה (ראה **בש"פ 8587/95 זאדה נ. מ"י**).

כתב האישום מייחס לנאשם כי ביום 22.6.17 בסמוך לשעה 18:23 נהג באופנוע מסוג סאן יאנג ברמת גן, זאת לאחר שנפסל בנוכחותו ביום 11.1.17 בבית המשפט לתעבורה בירושלים לתקופה של 10 חודשים.

ב"כ המשיב מעלה שתי טענות עיקריות, **האחת** - היא בדבר העדר תע"צ משרד הרישוי בדבר רישיון הרכב אשר מוכיח איזהו סוג רכב המותר למשיב בנהיגה ומכאן הוכחת עבירת הנהיגה בהיות המשיב בלתי מורשה לסוג הרכב.

השנייה - הסנגור מבקש, כי בית המשפט יקבע שפסק הדין המשמש את הבסיס לעבירת הנהיגה בפסילה - בטל מעיקרו וזאת לאור העובדה, שבפרוטוקול הדיון בתיק מס' 8343-01-16 הודיעה המאשימה שעמדתה לעונש תהא למאסר ובכל זאת, בית המשפט לא מינה על אתר לנאשם סנגור, והכל לפי מצוות סעיף 15א (1) ו- (2) לחוק סדר הדין הפלילי.

העובדה שבסופו של יום לא גזר בית המשפט על המשיב עונש מאסר, לא משנה את העובדה שלא היה למשיב סנגור ולא משנה את מסקנתו שיש לקבוע שאין תוקף לפסק הדין, ומכאן שהמשיב לא נהג בזמן פסילה.

על אף היות הטענות שובות לב, אינני מקבלת אותן מן הנימוקים שלהלן:

לענין העדר תע"צ המוכיח מהו סוג הרישיון שהונפק למשיב - הרי שהמשיב בעצמו הודה בכך ואמר בהודעתו מיום 22.6.17: **"לגבי הרישיון שלי לאופנוע, לא שמתי לב שאני נוהג על דגם שהוא 2 כ"ס מעבר למה שמותר לי ברישיון"** ובהמשך אומר, **"זה כולה עוד 2 כ"ס"** (בעמ' 2 ש' 7-8 ו- ש' 25).

בעצם טענת הסנגור כי יש צורך בדבר מה נוסף כבר בשלב הזה, שכן הודאת הנאשם תחייב זאת במידה ויחזור בו מן ההודאה.

כמובן, שבשלב הזה ולפי הילכת **זאדה** יש צורך בפוטנציאל ראייתי שיכול להביא להרשעה בדין, כאשר הודאת הנאשם, דוח הפעולה של השוטר שעצר אותו ובדק זאת מול המסוף בוודאי שיש בהם כדי למלא אחר אותו פוטנציאל. יתרה מכך, אותו "דבר מה נוסף", יכול שילמד ממהלך ניהול ההוכחות, מדברי המשיב ועוד, מכאן שאין צורך בתוספת ראייתית זאת כבר בשלב הזה של הדיון.

לענין בטלות פסק הדין הפוסל לנהיגה את המשיב - הסנגור היפנה לרע"פ 2467/15 שאדיה דהאמשה נ' מד"י, שם ניתנה החלטה ע"י בית משפט העליון לצדדים ובהסכמתם, שיוכלו **"לטעון לתוקפו של פסק הדין של בית המשפט לתעבורה בחיפה, שניתן כנגד המעוררת בהיעדרה"**, הרי שאין הדבר דומה בענייננו, שכן שם נשפטה הנאשמת בהעדרה, כאשר הסנגור ביקש להראות חוסר סמכות של בית המשפט לדון הנאשמת כשסנגורה מעיד שלא ידעה על הדיון. שם התבקש ביטול פסק הדין לפי סעיף 130 לחסד"פ.

דרך המלך בסוגייה זו הייתה לפנות לאותו המותב אשר ישב בדין ולהעלות הטענות במסגרת בקשה לביטול פסק הדין ועל החלטה זו לערור במקרה הצורך. בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על בית משפט לתעבורה במקום אחר. כאן אציין אף שפסק הדין הפך לחלוט בחלוף 45 ימים מיום מתן גזר הדין שם.

בנוסף ובעיקר, עיון בפרוטוקול הדיון מעלה כי לאחר הצהרת המאשימה בדבר עמדתה לעונש מאסר אשר יושת על המשיב, יצאו הצדדים להפסקה כשבחזרה ממנה, הודה המשיב בשני תיקים והמאשימה הודיעה על הסדר בין הצדדים אשר אינו כולל רכיב של מאסר בפועל (לפי הגדרתו בסעיף 15א(ד) לחסד"פ).

עניין זה עומד יפה ובהלימה את הרציונאל המופיע בחוק, שכן המחוקק רצה להבטיח למי אשר יש חשש שירצה מאסר ממש, ייצוג משפטי מקצועי להעלאת כל טיעוניו ומיצוי ההליכים כדבעי, אולם במקרה זה כאשר ברור היה, הן לצדדים והן לבית המשפט, אשר שמע את ההסדר, שלא יוטל רכיב מאסר, לא הייתה חובה שכזו הטוען לה הסנגור.

עניין זה אף מתחזק ומצוי בסעיף 15ב לחסד"פ, שם נחקק: **"לא יטיל בית משפט עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג"**, ברור שייתכן מצב בו המאשימה מצהירה על עמדתה, בית משפט אינו ממנה סנגור, אולם אז לא יוכל להטיל על נאשם רכיב של ענישה בדמות מאסר בפועל, מכיוון שפסק דין זה הסתיים בלא רכיב שכזה, בוודאי שאינו בטל ועומד בכל הכללים.

לאחר כל זאת, ולאחר עיון בתיק החקירה, אני קובעת, כי קיימות ראיות לכאורה אשר מספיקות לשלב זה של הדיון בדמות דוחות פעולה של השוטרים, בדמות מזכרים מתיק החקירה שמהם עולה, כי הנאשם נפסל בנוכחותו מלנהוג, הפקיד אף רישיון נהיגה, כך שידיעתו מוכחת, בדמות חקירתו של המשיב באזהרה, אשר במסגרתה הודה במיוחס לו, אם כי טען שיש לו פסילות רבות, כך שידע שבמהלך חודש יוני השנה תסתיים פסילתו, אולם לא טרח לברר את אותה אמונה סובייקטיבית שלו.

באשר לעילת מעצר

ב"כ המבקשת טענה, כי לנוכח העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום ולאור עברו, הכולל הרשעות דומות וכן העובדה שכנגד המשיב 2 מאסרים מותנים של 12 חודשים במצטבר, קמה כנגד המשיב עילת מעצר בשל מסוכנותו וכי אין בנסיבות מקרה זה חלופת מעצר הולמת. על כן עותרת ב"כ המבקשת להעתר לבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

מנגד, טען ב"כ המשיב, כי אף שקיימת עילת מעצר, ניתן במקרה זה להסתפק בחלופת מעצר אשר הציג.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת עילת מעצר כנגד המשיב בשל מסוכנותו וזאת לאחר שנמצא כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את בטחונו של אדם או את בטחון הציבור כפי שקבוע בסעיף 21(א)(1)(ב).

אומנם בנסיבות העניין קמה לכאורה עילת מעצר נגד המשיב ואולם על פי הקבוע בסעיף 21(ב) לחוק עדיין מוטלת על

ביהמ"ש החובה לשקול אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי ערובה שפגיעתם בחרותו של המשיב פחותה, (ראה בש"פ 2227/08 טראד גריפאת נ. מד"י)

זאת ועוד, ההלכה מפי בית המשפט העליון הינה שבעבירות תעבורה המעצר הוא החריג, (ראה בש"פ 7352/04 מד"י נ' אבו כואדי).

במהלך הדיון הציג ב"כ המשיב חלופת מעצר בדמות מי אשר מנהל בביתו עמותה שעניינה הוא הכנסת אורחים למעוטי יכולת והאחר הוא מי שמסייע לו, כאשר מחקירתם הסתבר שמכירים את המשיב כשבוע ימים בלבד ולא התרשמתי לא מעומק הבנתם את האירוע, את תפקידם כמפקחים ולא את אותו ה"מתחם" ככזה שיש בו ליתן מענה לחלופה ואשר שם מציעים לשכן את המשיב.

על מנת לשחרר לחלופת מעצר, על המשיב להוכיח כי הוא ראוי לאמון הכרוך בחלופת מעצר. שכן, בהתנהלות המשיב עד כה, יש משום חזרתיות על עבירות חמורות ובתוך זמן קצר, כך, שחוששתי כי המשיב אינו משכיל לדלג על משוכת האמון.

לנוכח האמור לעיל ובטרם תינתן החלטה סופית בבקשה, יש מקום, בנסיבות העניין, להורות על הגשת תסקיר מעצר על פי הקבוע בסעיף 21א' לחוק.

שירות המבחן מתבקש לבדוק נסיבותיו האישיות של המשיב, משמעות מעצרו, כמו כן, שירות המבחן יתן הערכה בדבר אפקטיביות החלופות המוצעות וימליץ ככל שיש בידו לעשות כן על חלופות מעצר ו/או תנאים מיוחדים לשחרורו של המשיב בערובה והפיקוח עליהם, לרבות אפשרות לאפשר למשיב להמשיך מעצרו בתנאי איזוק אלקטרוני.

טלפונים של הערבים המוצעים: מס' הטלפון שלמר הלוי רפאל: 050-4108711

מזכירות ביהמ"ש תשגר עותק ההחלטה לשירות המבחן **בפקס** ככל הניתן, עוד היום.

לפיכך ומכל האמור הנני מורה על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת.

הנני קובעת להמשך דיון, לאחר קבלת תסקיר מעצר, ליום 18.7.17 בשעה 09:00

המשיב יובא באמצעות שב"ס.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ז, 28 יוני 2017, בהעדר הצדדים.